

ELPIS Filozófiai folyóirat  
2014. VIII. évfolyam 2. szám

ELPIS



# ÉLPIΣ

E L P I Σ

2014. VIII. évfolyam 2. szám



Szerkesztők:

Krizsán Viktor  
Rosta Kosztasz

Szerkesztőbizottság:

Somodi Gergő  
Tóth Zita Veronika  
Varga Péter András

Lektorálta:

Orthmayr Imre

SzHÉK referens:

Tasnádi Gábor

Borító:

Gyarmathy Ákos

Műszaki szerkesztő:

Krizsán Viktor

A szerkesztőség elérhetősége:

filoszerk@gmail.com  
www.elpis.hu  
www.facebook.com/elpis.folyoirat

Nyomta:

Prime Rate Kft., Budapest

Terjeszti:

ELTE Eötvös Kiadó, Budapest

ISSN 1788-8298

Készült 2014 decemberében 200 példányban.

Megjelent az ELTE BTK HÖK Tudományos Bizottsága,  
a Doktoranduszok Országos Szövetsége és a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

## Tartalom

ELŐSZÓ .....	3
ANTIK ÉS ÚJKORI FILOZÓFIA SZEKCIÓK .....	5
FARAGÓ EMESE: Janus arcú művészet: technikai tudás és költői ihletettség Platón költészetértelmezésében .....	7
HORVÁTH PÉTER: Erény vagy haszon? – Az arisztotelészi politikai barátság kérdése a kortárs viták tükrében .....	19
SMRCZ ÁDÁM: Bayle és a „belles lettres” – egy szkeptikus érvei a bölcsészettudomány mellett .....	31
TÁNCZOS PÉTER: Rajongás, elmeél és virtus – A német koraromantika polemikus „Schäftesbury”-interpretációja .....	43
ETIKA ÉS TÁRSADALOMFILOZÓFIA SZEKCIÓK .....	55
TAKÓ FERENC: A tények és a teória – A vita a <i>Protestáns etikáról</i> és a <i>Világvallások gazdasági etikája</i> .....	57
VARGA RITA: Sigmund Freud és Otto Weininger „vitája” az antiszemitizmus és a lélektan megítéléséről .....	69
GENG VIKTOR: Igazolhatóak-e az erkölcsi tartalmú értékítéleteink? .....	79
ANALITIKUS FILOZÓFIA ÉS LOGIKA SZEKCIÓK .....	91
KODAJ DÁNIEL: Hihetünk-e komolyan és őszintén abban, hogy vannak asztalok? .....	93
TUBOLY ÁDÁM TAMÁS: Tolerancia és explikáció – Carnap módszertana a filozófiai vitákban .....	105
TIHANYI KATALIN: Intuíciók mint döntőbírók .....	117
FORGÁCS GÁBOR: Az érvelések retorikai és dialektikai dimenziói a pragma-dialektikában .....	129

KONTINENTÁLIS FILOZÓFIA SZEKCIÓ .....	139
TÓTH GÁBOR: A Heidegger–Cassirer vita fő kérdései, különös tekintettel a szabadságproblémára .....	141
FERENCZ ORSOLYA: Végesség és apeiron Heidegger és Richir Kant-olvasatában .....	151
KAJTÁR LÁSZLÓ: A vita mint a relativizmus ellenszere: Gadamer és a hermeneutika kritikai kérdése .....	161
ESZTÉTIKA SZEKCIÓ .....	173
CSUKA BOTOND: Esztétika törésvonalakban – Francis Hutcheson esztétikai elméletének belső feszültségei .....	175
ZÁMBÓ KRISTÓF: Pathos és válasz – Bernhard Waldenfels „esztetikájáról” .....	187
PÉTER SZABINA: A természet alakváltozásai a kortárs művészet tájrepresentációiban ....	197
ABSZTRAKTOK .....	207

## ELŐSZÓ

Jelen különszámunk a DOSZ Filozófiatudományi Osztályának első, 2014. január 30–31. között, „Ütközéspontok – a vita fogalma és jelentősége a filozófiában” címmel megrendezett konferenciájának kíván emléket állítani. A címben szereplő témakör lehetőséget nyújtott a résztvevők számára, hogy vagy a filozófiai viták természetéről, vagy egy adott filozófiai vitáról értekezzenek. A két napos konferencián nyolc szekcióban, hét egyetem (BBTE, BME, CEU, DE, ELTE, PTE, SZTE) összesen negyvenöt doktorandusz hallgatója adott elő. E szám tizenhét válogatott és átdolgozott előadás-szöveget tartalmaz, a dolgozatok absztraktjai a kötet végén olvashatóak.

Szeretnék köszönetet mondani azon oktatóknak, akik a konferencia rangját szekciómegnyitó előadással vagy korreferátummal emelték, továbbá hallgatótársainknak, akik a közreműködtek a konferencia megszervezésében és lebonyolításában. Külön köszönet illeti a plenáris előadókat, Boros Gábort, Farkas Katalint és Weiss Jánost, a konferenciát záró vita résztvevőit, illetve a szám lektorálásában és szerkesztésében segítséget nyújtó kollégákat. A konferencia és e kötet nem jöhetett volna létre, ha a Doktoranduszok Országos Szövetsége nem alkotja meg a tudományos osztályok rendszerét 2013-ban. Köszönet illet ezért minden kollégát, aki erőfeszítéseket tett a hazai tudományos élet ezen új szegmensének kialakításáért.

A konferencia programja és a közreműködők teljes névsora megtekinthető a következő linken: <http://dosz.hu/files/file/utkozespontok.pdf>

Rosta Kosztasz

## ABSZTRAKTOK

Csuka Botond (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

### **Esztétika törésvonalakban: Francis Hutcheson esztétikai elméletének belső feszültségei**

Az esztétikatörténet egyik meglehetősen elterjedt narratívájában Francis Hutcheson 1725-ben publikált *An Inquiry into the Originals of Our Ideas of Beauty and Virtue* című művének kezdő fejezete képezi a kiindulópontot. Az *Inquiry* esztétikai fejezetét vizsgáló írásomban akképpen kívánom rekonstruálni a hutchesoni esztétikai gondolkodás alapvonalait, hogy közben felszínre kerüljön annak szertefutó gyökérszerve, ennek mentén pedig a 18. század elején artikulálódó brit esztétikai beszédmód különféle modalitásai. Hutcheson (pre-)esztétikai vizsgálódása egyszerre pozicionálja magát a locke-iánus percepció-elmélet keretei közé, valamint töri meg azt a shaftesbury-iánus „morális szépérzék” sajátos applikációjával. A dolgozat elsősorban ennek a szintéziskeresésnek, valamint a hutchesoni esztétika különböző tradíciók és intenciók törésvonalalaiban való elhelyezkedésének a következményeit kívánja homlokterében tartani, az *Inquiry* konstitutív elemeinek (a szép bevett, racionális alapformulájának és a szép ideáinak, a szép iránti *érzék* és az ízlés, az abszolút és a komparatív szépség stb.) vizsgálatával.

Faragó Emese (Szegedi Tudományegyetem)

### **Janus arcú művészet: technikai tudás és költői ihletettség Platón költészet-értelmezésében**

Tanulmányomban a költői szakértelem és a költői ihletettség egymáshoz való viszonyát vizsgálom Platón művészetfilozófiájában. Amellett érvelek, hogy Platón lehetségesnek tartotta, hogy a költő technikai tudása és a költői ihletettség egyaránt szerepet játszon a költészeti alkotások létrehozásában. A két elmélet összeegyeztethető egymással. A valódi különbség nem a technikai képességek és az inspiráció alapján alkotó költő között van, hanem aközött, aki pusztán technikai képességek alapján alkot és aki emellett még az inspirációra is támaszkodhat. Az inspirált költő a profétához hasonló módon, technikai képességeinek felhasználásával közvetíti az istenek üzenetét. A költészeti alkotások igazsága a mű helyes értelmezésén keresztül tárható fel a befogadó számára.

Ferencz Orsolya (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

### **Végesség és apeiron Heidegger és Richir Kant-olvasatában**

A tanulmány arra tesz kísérletet, hogy két fenomenológiai Kant-olvasaton keresztül Martin Heidegger és Marc Richir időfelfogását megvilágítsa. Heidegger az eredendő időhöz kötött ontológiai megértést kutatja a Kritika dedukciófejezetének A-kiadása alapján, a kopernikuszi fordulatot ennek tükrében értelmezi újra, amikor a képzelőerő működését az érzékiség és az értelem közös gyökereként határozza meg. Az ontológiai metafizikától Richir viszont eltávolodik, és úgy véli, az ontológiai gondolkodást zárójelznünk kell, az értelemkeletkezés fenomenológiájának javára, mely végre felszabadul a Dasein immanenciásféréja alól. Ehhez jó útnak bizonyul egyfelől az apeiron megértése, mely rokona a Husserl- és Merleau-Ponty-féle észlelés- és testfenomenológiának, másfelől a fenomenológiai fenséges fogalma, mely a spontaneitás és az idő struktúráját másképpen világítja meg, mint Heidegger végességkonceptiója.

Forgács Gábor (Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem)

### **Az érvelések retorikai és dialektikai dimenziói a pragma-dialektikában**

A filozófiában zajló vitákban gyakorta előforduló jelenség a retorikai célok és a racionális diszkusszióknak való megfelelés ütközése. A dolgozat az egyrészt a popperi kritikai racionalitásra, másrészt pedig a grice-i és searle-i pragmatikai elméletekre építő pragma-dialektikai argumentáció-elmélet belső problémáit igyekszik feltárni. Dolgozatomban az elmélet által létrehozott kritikai párbeszéd keretelméletében jelen lévő dialektikai és retorikai célok közt megjelenő érdekütközést igyekszem vizsgálni. A kritikai párbeszéd résztvevőinek egyrészt be kell tartaniuk a kritikai ésszerűség bizonyos kollektív normáit, másrészt viszont igyekeznek érvelésüket a lehető leghatékonyabban prezentálni a közönség felé. Hogyan lehetséges az egyéni és a kollektív célok összeegyeztetése a pragma-dialektikai elméletben, ha a párbeszédben résztvevő két fél célja épp az, hogy érveikkel egymással ellentétes nézetek igazságáról győzzék meg az ésszerű döntőbíró?

Geng Viktor (Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem)

### **Igazolhatóak-e az erkölcsi tartalmú értékítéleteink?**

Dolgozatomban a következő két tézis mellett szeretnék érvelni. (1) Az értékítéletek tényítéletekből történő levezetésének problémája nem elsősorban logikai probléma: valójában az értékítéletek igazolhatóságának, bizonyíthatóságának a lehetőségére fókuszál. (2) Kizárólag

nem erkölcsi tartalmú, úgynevezett tényítéletekből kiindulva nem tudunk érvényes módon erkölcsi tartalmú értékítéletekre következtetni. Ez egyben azt is jelenti, hogy az utóbbiak nem igazolhatóak, nem bizonyíthatóak. Ezt egy olyan gondolatkísérlettel szeretném bemutatni, amelynek két lehetséges konklúzióját adnám meg: az egyik csak az erkölcsi ítéletek bizonyíthatóságát kérdőjelezi meg, az erősebb változata szerint viszont, a bizonyítási eljárások már önfelszámolóak abban a tekintetben, hogy továbbgondolásuk az erkölcsi értékítéleteink univerzális igazságának megkérdőjelezéséhez vezethet.

Horváth Péter (Pécsi Tudományegyetem)

### **Erény vagy haszon? – Az arisztotelészi politikai barátság kérdése a kortárs viták tükrében**

Tanulmányomban az arisztotelészi gyakorlati filozófia egyik kevésbé kutatott témájával, a politikai barátság (*politiké philia*) fogalmával és a körülötte kialakult vitával foglalkozom. A fogalom bár nem áll a vizsgálódások középpontjában, mégis felvet számos olyan kérdést, amely segíthet néhány homályos téma megválaszolásában. Ilyen például az erényes és a hitvány közötti barátság kérdése vagy a sokaság, a tömegek viszonya az államon belül. Célom továbbá, hogy bemutassam azokat a jelentőségteljes gondolatokat, amelyeket a vita szült, és amelyek saját kutatásom során láttak napvilágot. Véleményem szerint a politikai barátság olyan pozíciót foglal el az arisztotelészi etikai-politikai gondolkodáson belül, és olyan problémákat feszeget, amelyek vonzóvá teszik a kutatók számára a témakör vizsgálatát.

Kajtár László (Central European University)

### **A vita mint a relativizmus ellenszere: Gadamer és a hermeneutika kritikai kérdése**

Dolgozatomban Gadamer hermeneutikáját, pontosabban a gadameri hermeneutika kritikai kérdését veszem szemügyre, nevezetesen hogy miképpen lehet megkülönböztetni helyes és helytelen értelmezéseket. Az *Igazság és módszer* több kulcsfontosságú fogalmával együtt megvizsgálva Gadamer előítélet-konceptióját azt állítom, hogy Gadamer nem ad megfelelő választ, és ezáltal a relativizmus hűsbavágó fenyegetést jelent. Ennek oka az, hogy az *Igazság és módszer* túl nagy hangsúlyt fektet a hagyományos, időben távol álló értelmezési tárgyakra, és túl optimista azzal kapcsolatban, hogy mennyiben vagyunk képesek feltárni és felülvizsgálni az előítéleteinket. Ennek ellenére úgy gondolom, hogy választ lehet adni a gadameri hermeneutika szellemiségét tiszteletben tartva, az *Igazság és módszerben* kifejtett elméletet kiegészítve egy vita-konceptióval, ami Habermas diszkurzív igazság-fogalmára épül.



Kodaj Dániel (Central European University)

### **Hihetünk-e komolyan és őszintén abban, hogy vannak asztalok?**

Tanulmányom egy analitikus metafizikai vita struktúráját elemzi, és ebből próbál metafizológiai tanulságokra jutni, Tözsér Jánosnak arra az állítására reflektálva, hogy a filozófiai vitákat jellemző tartós disszenzus miatt nem hihetünk komolyan és őszintén egyetlen filozófiai elméletben sem. Az elemzett vita tárgya röviden az, hogy léteznek-e hétköznapi tárgyak (pl. asztalok), vagy csak hétköznapi alakzatokba rendeződött elemi részecskék vannak. Hat elméletet mutatok be, melyek választ kínálnak erre a kérdésre, és jelzem, miért végződik patthelyzettel a vitájuk. Amellett érvelek, hogy ez a patthelyzet, bár látszólag feloldhatatlan, korántsem annak a jele, hogy jogunk lenne megkérdőjelezni a filozófiai tudást.

Péter Szabina (Debreceni Egyetem)

### **A természet alakváltozásai a kortárs művészet tájrepresentációiban**

Dolgozatomban azt a szellemi folyamatot szeretném megvizsgálni, melyben a gondolkodás a természet egyes részeiből – a *phüszisz* értelmében felfogott – tájat teremt, s amely gondolkodás mindazonáltal nem (kizárólag vagy feltétlenül) fogalmiként, hanem művészetként (is) működött (és koncipiálja) mindeközben önmagát. Az általam választott kortárs tájrepresentációkban e táj mint egy-egy komplex vizuális egység, művészi intellektus és gondolatiság tárul a befogadó elé. Eme intenció szerint Bukta Imre táj- és viselkedésművészeti performanszaiba vagy *agroartként* is definiált művészetébe – mely olvasatomban a *land art* alkotói szellemiségével rokon –, valamint a Tarr Béla 1987 utáni munkásságára jellemző – s kiváltképp *A torinói ló* c. filmjében manifeszt – *táj-fizionómiajába* szeretnék rövid betekintést nyújtani.

Smrcz Ádám (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

### **Bayle és a „belles lettres” – egy szkeptikus érvei a bölcsészettudomány mellett**

Hosszú ideje rejtély övezi Pierre Bayle-nek nem csak a tudáshoz, hanem a szkepticizmushoz való viszonyát is. A hugenotta gondolkodót bélyegezték már akadémiai szkeptikustól kezdve pürrhónista fideistán át ateistáig mindenféle címkéekkel.

Dolgozatomban Bayle-t egy olyan – nem éppen bevett – nézőpontból mutatom be, mely a szerzőt mint a szkepticizmust meghaladni kívánó gondolkodót mutatja nekünk. Ezen törekvésében pedig meghatározó szerep jut a bölcsészettudományoknak, melyek se-

gítségével egy probabilista tudásmény látszik megvalósíthatónak, mely egyúttal szorosan integrálódik egy olyan gyakorlati filozófiai programba, mely Bayle munkásságának egyéb álmásai során meghatározónak bizonyult (itt elsősorban az abszolutista állam és a vallási türelem eszméit kell említenünk). Írásomban tehát egy olyan Bayle-képet kívánok bemutatni, melyben a legmagasabb rendű tudás a bölcsészettudományok terrénumán belül keresendő.

Takó Ferenc (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

### **A tények és a teória – A vita a *Protestáns etikáról* és a *Világvallások gazdasági etikája***

Max Weber *Protestáns etika* tanulmányai 1904 és 1906 között jelentek meg. Alaptézisük, hogy a protestáns „világon belüli aszkézis” etikájának kauzális jelentősége van a modern Nyugat kapitalista *szellemének* kialakulásában. E teóriát a kor számos gondolkodója illetve a túlzott általánosítás kritikájával, főként gyakorlati példákat hozván fel ellene. Az ellenvetésekre írott „antikritikáiban” Weber a következőket hangsúlyozza: a) az, hogy egy jelenség adott esetben kauzális jelentőségű, nem implicálja *kizárólagos* jelentőségét, b) nem jelenti, hogy *minden* esetben *ugyanilyen* szerepe volna, c) a modern nyugati kapitalista *szellemet* nem szabad összetéveszteni a kalkulatív jellege révén „kapitalista” gazdasági *formával*. Tanulmányomban azt vizsgálom meg, hogyan árnyalják az antikritikák a *Protestáns etika* alaptézisét, és miként kristályosodik ki bennük a *Világvallások gazdasági etikájának* alapstruktúrája.

Tánczos Péter (Debreceni Egyetem)

### **Rajongás, elmeél és virtus – A német koraromantika polemikus „Schäftesbury”-interpretációja**

Lord Shaftesbury alakja és munkássága alapvető hatással volt az olyan koraromantikus gondolkodókra, mint Novalis vagy Friedrich Schlegel, bár a brit szerző nézeteit elsősorban a német felvilágosodás interpretációiban és továbbgondolásaiban ismerték. A tanulmányban arra teszek kísérletet, hogy a kevés közvetlen hivatkozás bemutatása mellett rekonstruáljam a Shaftesbury és a Novalis-Schlegel páros műveiben lévő motivikus analógiákat és transzformatív elmozdulásokat. Azt igyekszem feltárni, hogy a koraromantikusok által közvetlenül nem igazán ismert lord koncepcióját mely pontokon gondolták tovább akaratlanul, még ha az eltéréseket a német interpretációs hagyomány belügyének lehet is tekinteni. A Shaftesbury-féle koncepció sajátos esztétizálását a *wit-Witz*, a virtus és *virtuoso*, illetve a rajongás és képzés fogalmának változásai mentén elemzem.

Tihanyi Katalin (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

### **Intuíciók mint döntőbírók**

Érdekes-e szemantikai elméleteket kísérleti eszközökkel tesztelnünk, és ha igen, hogyan? E kérdéseket az elmúlt évtizedben kirobbant kísérleti szemantikai vitával kapcsolatban fogom megvizsgálni.

Saul Kripke *Megnevezés és szükségszerűség* címmel 1981-ben megjelent előadásában gyakran hivatkozik intuíciókra, melyek szemantikai, referenciával kapcsolatos nézetei mellett szólnak. Ezt vizsgálta Machery, Mallon, Nichols és Stich egy 2004-es kísérletben, amellyel a Kripke által említett intuíciók általános érvényét s Kripke nézeteit próbálták cáfolni. Többek között Michael Devitt írásai alapján igyekszem rekonstruálni a vita lényegét, melyben az egyik oldalon azt képviselik, hogy minden intuíció ugyanolyan rangú bizonyítéknak számít, hiszen elég hozzá a kompetencia, másik oldalon pedig az a nézet található, amely szerint az intuíciók túl összetett képződmények ahhoz, hogy megbízható bizonyítéknak tekintsük őket. Végző soron rá kell mutatnunk az „intuíció” fogalmának végzetes többértelműségére: nemcsak a kísérletezők és Devitt szóhasználatában, de Kripkéében is.

Tóth Gábor (Szegedi Tudományegyetem)

### **A Heidegger–Cassirer vita fő kérdései, különös tekintettel a szabadságproblémára**

Jelen tanulmány a neokantiánus Ernst Cassirer és a fundamentálonológia programját kidolgozó Martin Heidegger közti vita filozófiatörténeti jelentőségét vizsgálja az emberi létmód filozófiai lényegét illetően, a szabadság problémájára fókuszálva. Heidegger értelmezői módszere legvilágosabban a *Kant és a metafizika problémája* című műben fejeződik ki. Konceptiója szerint Kant törekvése, amely az ember lényegfogalmának rögzítésén keresztül a metafizika egészének megalapozására irányul, *A tiszta ész kritikájának* első kiadására támaszkodva, a transzcendentális képzelőerő tevékenységéből és a hozzá kapcsolódó sematizmus-tanból kiindulva érthető meg. Heidegger amellet érvel, hogy Kant valódi célja nem az emberi megismerés *a priori* szerkezetének és törvényeinek konstitúciója, hanem az egzisztencia eredendő végességének feltárása, mely által a szabadságprobléma az eredeti kanti konceptióhoz képest alapvetően eltérő módon értelmeződik.

Tuboly Ádám Tamás (Pécsi Tudományegyetem)

### **Tolerancia és explikáció – Carnap módszertana a filozófiai vitákban**

Miközben Rudolf Carnap 1947-es *Meaning and Necessity* című könyve mára egy elfeledett, de legalábbis kevésbé vizsgált munkája, e mű mutatja Carnap kései filozófiájában a carnapi metafizológia legkövetkezetesebb alkalmazását a tolerancia elvén és az explikáció fogalmán keresztül. Mindkét elképzelés arra vonatkozik, hogy értelmetlen az egyetlen helyes logika vagy nyelvi forma keresése, azonban ezt másképp teszik. Míg az előbbi értelmében bármely olyan logika vagy nyelvi forma egyformán legitim, amelynek a szabályait megfelelően precíz módon adtuk meg, addig az utóbbi egy szinttel lejjebb, a fogalmak szintjén működik, és azt mondja, hogy a fogalmi explikációnak a végső kritériuma a gyakorlati hasznosság. Tanulmányomban eme két elképzelés fényében tárgyalom Carnap bizonyos megjegyzéseit a *Meaning and Necessity*-ben, mindezt behelyezve egy tágabb keretbe, amely a mű keletkezéstörténetében és utóéletében is ezeket az aspektusokat igyekszik kidomborítani.

Varga Rita (Debreceni Egyetem)

### **Sigmund Freud és Otto Weininger „vitája” az antiszemitizmus és a lélektan megítéléséről**

Eszmetörténeti szempontból indokoltnak tűnik Freud és Weininger nézeteinek összevetése. Weininger egyetlen, életében megjelent művében kísérletet tett a kortárs pszichológia filozófiai indíttatású meghaladására, egy önálló karakterológia kifejlesztésére. Bár a munka több szempontból is vitatta a pszichoanalízis téziseit és jelentőségét, annak egyes elképzeléseit mégis felhasználta az új koncepció kidolgozása során.

Röviden bemutatom a két bécsi szerző „vitájának” háttérül szolgáló plágium-botrányt; megpróbálom rekonstruálni az egyes elméletalkotók véleménykülönbsége mögött rejlő összetett struktúrát. Kísérletet teszek arra, hogy a nézeteltérés egyik legfőbb okát a zsidóság megítélésében mutassam ki. A tanulmányban ezért a két gondolkodó antiszemitizmusra vonatkozó nézetkülönbségének filozófiai konklúzióit is megvizsgálom.

Zámbó Kristóf (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

### **Pathos és válasz – Bernhard Waldenfels „esztétikájáról”**

Bernhard Waldenfels 2010-ben megjelent *Sinne und Künste im Wechselspiel* című kötetében a kortárs filozófiai, esztétikai, etikai diskurzus egyik központi témájához

kapcsolódva, az affekció és affektivitás kérdéskörét az esztétika, a műtapasztalat felől tematizálja. Az esztétikai tapasztalat azon lényegi momentuma, amit hagyományosan *megütközésnek* nevezünk, éppen a tapasztalatban állandóan jelenlévő pathikus elemre mutat rá. Vizsgálódásom Waldenfels gondolatmenetét követi végig, arra koncentrálva, miként lazítja föl a tapasztalat pathos felőli elgondolása a husserli fenomenológia intencionalitás-elméletét, miként kapcsolódik a pszichoanalitikus hagyományhoz, valamint a kortárs képtelmélethez, küldönös tekintettel a deixis és a gesztus témakörére.



Ára: 450 Ft

ISSN 1788-8298



17888298 14002